

tionsindgreb på personer i alderen 18-21 år i videst muligt omfang undgås ud fra den betragtning, at det i mange tilfælde vil være vanskeligt eller umuligt at bedømme mulighederne for en social og intellektuel senmodning hos personer i denne aldersgruppe.“ I et supplerende svar af 5. maj meddelte justitsministeren, at man var „indstillet på i de regler, som skal fastsættes efter forslaget § 13, at understrege den særlige betydning, som bestemmelsen i forslaget § 5 må tillægges ved behandlingen af sager om sterilisation af unge, navnlig unge under 21 år.“

Loven indeholder endvidere ændrede *kompetenceregler* for meddelelse af tilladelse til sterilisation. Efter hidtidige regler blev tilladelser til sterilisation af åndssvage meddelt af et særligt nævn, sterilisationsnævnet, medens andre tilladelser blev meddelt af justitsministeriet efter indhentet erklæring fra retslægerrådet. Loven medfører, at sterilisation i alle tilfælde — bortset fra sterilisation på medicinsk indikation — skal tillades af de til mødrehjælpsinstitutionerne knyttede samråd.

For så vidt angår tilladelse til kastration bibeholdes den hidtidige ordning, hvorefter tilladelse i alle tilfælde gives af justitsministeriet efter indhentet erklæring fra retslægerrådet.

Lovforslaget bygger på en betænkning afgivet af det af justitsministeriet den 30. december 1958 nedsatte udvalg. (Betænkning om sterilisation og kastration 353/1964).

Om *sterilisation* udtalte udvalget (s. 23). „Bag den stedfundne udvikling ligger vel en ændring i opfattelsen af sterilisationens formål. Medens hensynet til afkommets arvelige belastning tidligere var fremherskende, træder hensynet til den pågældende kvinde eller mand selv, hjemmet og de allerede i det værende børn nu stærkere frem.“ Spørgsmålet, om adgangen til sterilisation burde være fri, var drøftet, men udvalgets flertal (alle med undtagelse af Bank-Mikkelsen og Clømmensen) fandt dog, at adgangen ikke burde være fri. Mindretallet fandt, „at personer, der ved fremførelsen af agtværdige grunde, der bør være af ikke-forbigående art, kan opnå tilslutning til sterilisation hos overlægen på et offentligt sygehus, bør have adgang til uden særlig ansøgning at underkaste sig sterilisation på sygehuset (s. 24). To af udvalgets medlemmer (Hoffmeyer og Skalts) nærede betænkelighed ved at henlægge sterilisationsafgørelserne til mødrehjælpsens samråd, idet de nærede frygt for, at det ville være skadeligt for mødrehjælpsens positive hjælpearbejde, både af hensyn til mødrehjælpsens omdømme og af hensyn til de begrænsede ressourcer, man havde. Der var i udvalget enighed om, at 1935-lovens regler om frivillig *kastration* i alt væsentligt havde virket tilfredsstillende.